

Cartea 1 Din
Memoriile Unui Vampir

transformată

morgan rice

Morgan Rice
Transformată
Серия «Мемориile
Unui Vampir», книга 1

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23756509
Transformată (Cartea 1 Din Memoriile Unui Vampir):
ISBN 9781632913449*

Аннотация

În TRANSFORMATĂ (Cartea 1 din Memoriile unui vampir), Caitlin Paine, de 18 ani, se trezește scoasă cu forța din frumoasa ei suburbie și forțată să urmeze un periculos liceu din orașul New York, când mama ei se mută din nou. Singura rază de lumină în noile ei împrejurimi este Jonah, un nou coleg care o place la prima vedere.

Dar, înainte ca iubirea lor să poată înflori, Caitlin descoperă dintr-o dată că se schimbă. Ea este copleșită de o putere supraomenească, o sensibilitate la lumină, o dorință de a se hrăni – de sentimente pe care nu le înțelege. Ea caută răspunsuri la ceea ce i se întâmplă, și poftele ei o duc la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ochii ei se deschid către o lume ascunsă, chiar sub picioarele ei, înflorind în subteranele orașului New York. Ea se trezește prinsă între două sabaturi periculoase, chiar în mijlocul unui război între vampiri.

Acesta este momentul când Caitlin îl întâlnește pe Caleb, un vampir misterios și puternic care o salvează de forțele întunericului. El are

nevoie de ajutorul ei, are nevoie ca ea să-l conducă la legendarul artefact pierdut. Și ea are nevoie de el pentru răspunsuri și pentru protecție. Împreună, ei vor trebui să răspundă la o întrebare crucială: cine a fost tatăl ei adevărat?

Dar Caitlin se trezește prinsă între doi bărbați, căci și altceva apare între ei: o dragoste interzisă. O dragoste între rase care le va risca viețile amândurora, și îi va forța să decidă dacă să riște totul unul pentru altul...

Содержание

CAPITOLUL UNU	13
CAPITOLUL DOI	35
CAPITOLUL TREI	45
Конец ознакомительного фрагмента.	48

Morgan Rice

Transformată (Cartea 1 Din Memoriile Unui Vampir)

LAUDE SELECTE PENTRU TRANSFORMATĂ

"TRANSFORMATĂ este o carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR, și una care te va face să nu vrei să lași cartea din mână până la ultima pagină! Dacă îți plac aventura, dragostea și vampirii, această carte este pentru tine! "

– *Vampirebooksite.com (despre Transformată)*

"Rice face o treabă excelentă atrăgându-te de la început în poveste, utilizând o mare calitate descriptivă care transcende simpla zugrăvire a decorului... Frumos scrisă și extrem de rapid de citit."

– *Black Lagoon Reviews (despre Transformată)*

"O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună dând poveștii o întorsătură interesantă... Proaspătă și unică. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!.. Ușor de citit, dar cu acțiune extrem de rapidă... Evaluat Audiență Generală."

– *The Romance Reviews (despre Transformată)*

"Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână... Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă."

– *Paranormal Romance Guild (despre Transformată)*

"Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată."

– *vampirebooksite.com (despre Transformată)*

"O intrigă minunată, și aceasta a fost mai ales tipul de carte pe care îți va fi greu s-o pui jos seara. Finalul a fost o situație pe muchie de cuțit, atât de spectaculoasă încât veți dori imediat să cumpărați cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă."

– *The Dallas Examiner (despre Iubită)*

"Morgan Rice se dovedește din nou a fi o povestitoare extrem de talentată... Va atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii tineri ai genului vampiri / fantastic. Acesta s-a încheiat cu o situație neașteptată, pe muchie de cuțit, care te lasă șocat."

– *The Romance Reviews (despre Iubită)*

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea

bestsellerurilor USA Today din seria epică și fantastică INELUL VRĂJITORULUI, cuprinzând șaptesprezece cărți; #1 bestseller cu seria MEMORIILE UNUI VAMPIR, care cuprinde unsprezece cărți (și mai urmează); seria de bestselleruri #1 TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și noua serie epică și fantastică REGI ȘI VRĂJITORI, care cuprinde două cărți (și mai urmează). Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TRANSFORMATĂ (Cartea 1 din Memoriile unui vampir), ARENA UNU (Cartea 1 din Trilogia supraviețuirii) și CALEA EROILOR (Cartea 1 în Inelul vrăjitorului) și MĂRIREA DRAGONILOR (Cartea 1 din seria Regi și vrăjitori) sunt toate disponibile ca download gratuit!

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Cărți de Morgan Rice

REGI ȘI VRĂJITORI

MĂRIREA DRAGONILOR (Cartea 1)

MĂRIREA VITEJILOR (Cartea 2)

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

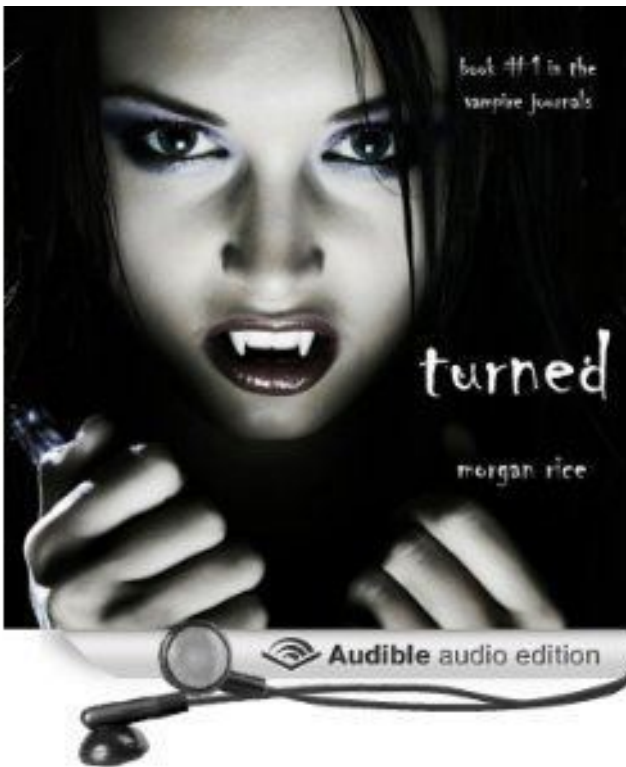

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Ascultați seria MEMORIILE UNUI
VAMPIR în format de carte audio!**

Copyright © 2011 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de

Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului sau sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Imagine supracopertă © iStock.com / Bliznetsov

"Oare-i bine

Să umble dezbrăcat și să respire

A dimineții ceață? Este bine,

Din patu-i sănătos să se strecoare

**Miasmele-otrăvite ale nopții
sfidându-le și răul său sporindu-și? "**

– William Shakespeare, *Julius Caesar*

CAPITOLUL UNU

Caitlin Paine s-a temut întotdeauna de prima ei zi la o școală nouă. Erau lucrurile mari, cum ar fi să întâlnească noi prieteni, noii profesori, să învețe noi holuri. Și erau lucrurile mici, cum ar fi obținerea unui nou dulap, mirosul unui loc nou, sunetele pe care le scotea. Mai mult decât orice, ea se temea de privirile cercetătoare. Simțea că toată lumea într-un loc nou se uita mereu la ea. Tot ce își dorea era anonimatul. Dar niciodată nu părea să aibă parte de el.

Caitlin nu putea înțelege de ce ieșea atât de mult în evidență. La un metru șaiseci și cinci ea nu era deosebit de înaltă, și cu părul castaniu și ochii căprui (și greutatea normală) simțea că era medie. Desigur, nu frumoasă, ca unele dintre celelalte fete. La 18 ani, era un pic mai în vârstă, dar nu suficient pentru a o face să iasă în evidență.

Era altceva. Era ceva la ea care făcea oamenii să se uite de două ori. Știa, adânc în interior, că era diferită. Dar nici ea nu era sigură cum.

Și dacă era ceva mai rău decât o primă zi, era să înceapă în mijlocul semestrului, după ce toți ceilalți au avut deja timp pentru a lega prietenii. Astăzi, această primă zi, la mijlocul lunii martie, avea să fie una dintre cele mai rele. Putea deja să simtă asta.

Și totuși, în visele ei cele mai negre, nu s-a gândit că ar fi *atât* de rău. Nimic din ce văzuse – și văzuse multe – n-a pregătit-o

pentru asta.

Caitlin stătea afară lângă noua ei școală, o vastă școală publică din orașul New York, în dimineața înghețată de martie, și se întreba, *De ce eu?* Era mult prea dezbrăcată, doar într-un pulover și colanți, și nu era nici pe departe pregătită pentru haosul zgomotos care o întâmpina. Sute de copii stăteau acolo, înghesuindu-se, țipând și îmbrâncindu-se reciproc. Arăta ca o curte de închisoare.

Era prea mare gălăgie. Acești copii râdeau prea tare, înjurau prea mult, se împingeau reciproc prea tare. Ea ar fi crezut că era o încăierare masivă dacă nu ar fi observat niște zâmbete și râsete batjocoritoare. Pur și simplu aveau prea multă energie, și ea, epuizată, înghețată, nedormită, nu putea înțelege de unde venea. A închis ochii și și-a dorit ca toate să dispară.

A băgat mâna în buzunar și a simțit ceva: ipodul ei. *Da.* Și-a pus căștile în urechi și a dat volumul tare. Trebuia să înece tot zgomotul.

Dar nu s-a auzit nimic. S-a uitat în jos și a văzut că bateria era moartă. *Perfect.*

Și-a verificat telefonul, sperând la ceva care s-o distragă, orice. *Nu sunt mesaje noi.*

Se uită în sus. Privind la marea de fețe noi, s-a simțit singură. Nu pentru că ea era singura fată albă – de fapt prefera asta. Unii dintre cei mai apropiați prieteni ai ei de la alte școli au fost negri, hispanici, asiatici, indieni – și unii dintre cei mai răi dușmani au fost albi. Nu, nu asta era problema. Se simțea singură pentru că

era urban. Stătea pe beton. O sonerie tare a sunat permițându-i să intre în această "zona de recreere", iar ea a trebuit să treacă prin porțile mari, metalice. Acum, era în cutie – prinsă în cușcă de porțile metalice masive, acoperite de sârmă ghimpată. Se simțea ca și cum s-ar fi dus la închisoare.

Uitatul la școala masivă, la barele și plasa de la toate geamurile nu o făcea să se simtă mai bine. Întotdeauna se adaptase cu ușurință la noile școli, mari și mici, dar toate acestea fuseseră în suburbii. Toate au avut iarbă, copaci, cer. Aici, nu era nimic, doar oraș. Simțea că nu poate să respire. O îngrozea.

A sunat o altă sonerie puternică și ea și-a făcut drum, împreună cu sute de copii, spre intrare. A fost îmbrâncită brutal de o fată masivă și și-a scăpat jurnalul. L-a ridicat (deranjându-și coafura), și apoi s-a uitat în sus să vadă dacă fata își cere scuze. Dar ea dispăruse, intrând deja în mulțime. A auzit râsete, dar nu a putut spune dacă erau îndreptate spre ea.

Și-a apucat strâns jurnalul, singurul lucru care o împământa. Fusesse cu ea peste tot. A scris note și a făcut desene în orice loc s-a dus. Era o foaie de parcurs a copilăriei ei.

A ajuns în cele din urmă la intrare și a trebuit să se facă mai mică doar ca să poată trece prin ea. Era ca și cum urca într-un tren la o oră de vârf. Sperase că va fi cald odată ce a ajuns înăuntru, dar ușile deschise din spatele ei păstrau o briză rece care-i sufla pe spate, făcând frigul chiar mai rău.

Doi paznici masivi stăteau la intrare, flancați de doi polițiști ai orașului New York, în uniformă, cu arme vizibile la șold.

"CONTINUĂ SĂ MERGI!" a comandat unul dintre ei.

Nu putea înțelege de ce doi polițiști înarmați ar trebui să păzească o intrare de liceu. Sentimentul ei de teamă a crescut. A devenit și mai rău când s-a uitat în sus și a văzut că trebuie să treacă printr-un detector de metale de genul securității unui aeroport.

Încă patru polițiști înarmați stăteau pe fiecare parte a detectorului, împreună cu alți doi agenți de pază.

"GOLEȘTE-ȚI BUZUNARELE!" s-a răstit un paznic.

Caitlin i-a observat pe ceilalți copii umplând mici recipiente de plastic cu lucruri din buzunare. A făcut rapid la fel, punând acolo iPodul, portofelul, cheile.

A mers târșâind picioarele prin detector, iar alarma a pornit strident.

"TU!" s-a răstit un paznic. "Treci deoparte!"

Desigur.

Toți copiii s-au uitat cum ea a fost făcută să ridice brațele, iar paznicul a trecut scannerul manual în sus și în jos pe trupul ei.

"Porți bijuterii?"

Ea și-a pipăit încheieturile mâinilor, apoi zona gâtului, și și-a amintit brusc. Crucea ei.

"Dă-o jos", s-a răstit paznicul.

Acesta era colierul pe care bunica ei i l-a dat înainte să moară, o cruce mică, de argint, gravată cu niște cuvinte în limba latină pe care ea nu le-a dat niciodată la tradus. Bunica ei îi spusese că i-a fost transmis de către bunica ei. Caitlin nu era religioasă, și nu a

înțeles cu adevărat ce însemna totul, dar știa că era veche de sute de ani, și era, de departe, cel mai valoros lucru pe care-l deținea.

Caitlin a ridicat-o de sub tricou, ținând-o sus, dar nu a scos-o de la gât.

"Aș prefera să nu", a răspuns ea.

Paznicul s-a uitat fix la ea, rece ca gheața.

Dintr-o dată, a izbucnit o agitație. S-au auzit strigăte și un polițist l-a apucat pe un băiat înalt și subțire și l-a împins lângă un perete, scoțând un cuțit mic din buzunarul lui.

Paznicul s-a dus să-l ajute și Caitlin a avut posibilitatea de a se strecura în mulțimea care își făcea drum pe hol.

Bine ați venit la școala publică din New York, s-a gândit Caitlin. Minunat.

Deja număra zilele până la absolvire.

*

Holurile erau cele mai largi pe care le văzuse vreodată. Ea nu-și putea imagina că ar putea fi vreodată pline, dar cumva erau complet pline, cu toți copiii înghesuiți umăr la umăr. Trebuie să fi fost mii de copii pe aceste holuri, marea de chipuri întinzându-se la nesfârșit. Zgomotul aici în interior era chiar mai rău, rezonând de pe pereți, condensat. Vroia să-și acopere urechile. Dar nu avea nici măcar suficient spațiu să-și miște cotul pentru a ridica brațele. Se simțea claustrofobică.

A sunat clopoțelul și energia a crescut.

Deja întârzia.

S-a uitat din nou pe cardul clasei și în cele din urmă a văzut sala în depărtare. A încercat să taie prin marea de trupuri, dar nu putea ajunge nicăieri. În cele din urmă, după mai multe încercări, și-a dat seama că trebuia să devină agresivă. Ea a început să-și facă loc cu coatele și s-a înghesuit înapoi. Un trup odată, a trecut printre toți copiii, de-a curmezișul holului larg, și a împins ușa grea care se deschidea în clasa ei.

S-a pregătit pentru toate privirile când ea, fata nouă, a intrat în întârziere. Și-a imaginat profesorul muștrând-o pentru că întrerupea o clasă tăcută. Dar a fost șocată să descopere că nu era deloc cazul. Această clasă, concepută pentru 30 de copii, dar umplută cu 50, era plină ochi. Unii copii erau așezați la locurile lor, iar alții umblau pe culoarele dintre bănci, strigând și țipând unul la altul. Era haos.

Clopoțelul sunase în urmă cu cinci minute întregi, dar profesorul, ciufulit, purtând un costum șifonat, nici măcar nu începuse ora. De fapt el stătea cu picioarele pe birou, citind ziarul, ignorându-i pe toți.

Caitlin s-a apropiat de el și a pus pe birou noua ei carte de identitate. Ea stătea acolo și aștepta ca el să se uite în sus, dar el nu a făcut-o.

În cele din urmă ea și-a dres glasul.

"Scuzați-mă."

El a coborât fără tragere de inimă ziarul.

"Sunt Caitlin Paine. Sunt nouă. Cred că ar trebui să vă dau

asta. "

"Sunt doar un substitut," a răspuns el, și și-a ridicat ziarul, blocând-o.

Stătea acolo, confuză.

"Deci," a întrebat ea, "... nu faceți prezența?"

"Profesorul vostru revine luni", s-a răstit el. "O să se ocupe el de asta."

Dându-și seama că discuția s-a terminat, Caitlin și-a luat înapoi cartea de identitate.

S-a întors și s-a confruntat cu sala. Haosul nu se oprise. Dacă era vreun avantaj aici, cel puțin nu ieșea în evidență. Nimănui de aici nu părea să-i pese de ea, sau chiar să o observe.

Pe de altă parte, să studieze sala plină era cumplit: nu părea să existe vreun loc liber unde să se așeze.

S-a oțelit și, ținându-și jurnalul, a mers timid pe unul dintre culoare, tresărind de câteva ori în timp ce mergea printre copii indisciplinați care țipau unul la altul. Când a ajuns în spate, a putut vedea în cele din urmă întreaga sală.

Nu era niciun loc gol.

Stătea acolo, simțindu-se ca o idioată, și a simțit alți copii începând să o observe. Nu știa ce să facă. Cu siguranță nu avea de gând să stea acolo toată ora, iar profesorului înlocuitor nu părea să-i pese de fel. Se întoarse și se uită din nou, privind neputincioasă.

A auzit râsete la câteva bănci distanță, și a simțit că acesta au fost îndreptate spre ea. Ea nu se îmbrăca la fel ca acești copii,

și nu arăta ca ei. Obrajii ei s-au înroșit pe când a început să se simtă cu adevărat vizibilă.

Tocmai când era gata să iasă din clasă, și poate chiar din această școală, a auzit o voce.

"Aici."

S-a întors.

În ultimul rând, lângă fereastra, un băiat înalt s-a ridicat din bancă.

"Stai jos", a spus el. "Te rog."

Camera s-a liniștit un pic iar ceilalți așteptau să vadă cum va reacționa.

Ea a mers până la el. A încercat să nu se uite în sus în ochii lui – ochi mari, verzi și strălucitori, dar nu se putea abține.

Era superb. Avea pielea netedă și măslinie – nu putea să-și dea seama dacă era negru, hispanic, alb, sau o combinație – dar nu mai văzuse niciodată o astfel de piele netedă și moale, complimentând o linie parcă sculptată a maxilarului. Părul lui era scurt și castaniu, și era slab. Era ceva în legătură cu el, ceva atât de nelalocul lui aici. Părea fragil. Un artist, poate.

Nu era stilul ei să se îndrăgostească de un tip. Văzuse cum prietenele ei o fac, dar ea nu înțelesese cu adevărat. Până acum.

"Și unde vei sta *tu*?" a întrebat ea.

A încercat să-și controleze vocea, dar nu suna convingător. Spera că el nu a putut auzi cât de nervoasă era.

El a zâmbit larg, dezvăluind dinți perfecți.

"Chiar aici", a spus el, și s-a mutat la pervazul mare al

ferestrei, la doar câțiva pași.

S-a uitat la el, iar el i-a întors privirea, ochii lor atrași pe deplin unul de altul. Și-a spus să se uite în altă parte, dar nu a putut.

"Mersi", a spus ea și imediat s-a supărat pe ea însăși.

Mersi? Asta e tot ce era în stare? Mersi!?

"Așa, așa Barack!" a strigat o voce. "Dă-i fetei albe și drăguțe locul tău!"

Au urmat râsete și zgomotul din sala a crescut din nou, iar toată lumea i-a ignorat din nou.

Caitlin l-a văzut lăsând capul în jos, jenat.

"Barack?", a întrebat ea. "Acesta este numele tău?"

"Nu", a răspuns el, înroșindu-se. "E doar cum mă strigă ei. Ca pe Obama. Ei cred că arăt ca el."

S-a uitat la el îndeaproape și și-a dat seama că el *chiar* arăta ca Obama.

"Este pentru că sunt pe jumătate negru, o parte alb și o parte portorican."

"Ei bine, cred că e un compliment", a spus ea.

"Nu așa cum o spun *ei*" a răspuns el.

Ea l-a observat în timp ce stătea pe pervazul ferestrei, cu încrederea în sine dezumflată, și își putea da seama că era sensibil. Chiar vulnerabil. Nu aparținea acestui grup de copii. Era o nebunie, dar ea aproape a simțit instincte protectoare în ce-l privea.

"Sunt Caitlin", a spus ea, întinzând mâna și privindu-l în ochi.

El s-a uitat în sus, surprins, iar zâmbetul lui s-a întors.

"Jonah", a răspuns el.

I-a scuturat ferm mâna. O senzație de furnicături i-a urcat pe braț când i-a simțit pielea netedă învăluindu-i mâna. Se simțea de parcă s-ar fi topit în el. El a menținut strânsoarea o secundă prea mult, și ea nu s-a putut abține să nu zâmbească înapoi.

*

Restul dimineții a fost încețoșat, iar Caitlin era deja înfometată până când a ajuns la cantină. A deschis ușile duble și a fost luată prin surprindere de camera enormă, zgomotul incredibil a ceea ce părea a fi o mie de copii, toți țipând. Era ca și cum intra într-un gimnaziu. Cu excepția faptului că la fiecare șapte metri stătea câte un agent de pază, pe culoare, urmărindu-i cu atenție.

Ca de obicei, ea nu avea nicio idee unde să meargă. S-a uitat prin sala imensă, și a găsit în cele din urmă un teanc de tăvi. A luat una și a intrat în ce ea a crezut că era coada pentru mâncare.

"Nu te băga în fața mea, cățea!"

Caitlin s-a întors și a văzut o fată masivă, grasă, cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât ea, încruntându-se în jos.

"Îmi pare rău, n-am știut – "

"Coada e acolo în spate!" s-a răstit o altă fată, arătând cu degetul mare.

Caitlin s-a uitat și a văzut coada care se întindea înapoi cel

puțin o sută de copii. Arăta ca o așteptare de douăzeci de minute.

Pe când se ducea spre partea din spate a cozii, un copil din coadă l-a împins pe altul, și acesta a căzut în fața ei, lovind tare podeaua.

Primul copil a sărit pe celălalt și a început să-l lovească în față.

Cantina a izbucnit în strigăte incitate, zeci de copii adunându-se în jur.

"LUPTĂ! LUPTĂ! "

Caitlin a făcut mai mulți pași înapoi, privind cu groază scena violentă de la picioarele ei.

Patru agenți de pază au venit în cele din urmă și au întrerupt-o, despărțindu-i pe cei doi copii însângerați și ducându-i în altă parte. Nu păreau să se grăbească.

După ce Caitlin a reușit în sfârșit să-și ia mâncarea, s-a uitat prin sală, sperând să-l vadă pe Jonah. Dar el nu se vedea nicăieri.

Ea a mers pe culoarele dintre mese, trecând de masă după masă, toate pline cu copiii. Erau puține locuri libere, iar cele care erau libere nu părea prea primitoare, fiind adiacente unor grupuri mari de prieteni.

În cele din urmă, a luat un loc la o masă liberă mai în spate. Mai era doar un copil la capătul ei, un băiat chinez mic de înălțime, fragil, cu aparat dentar, prost îmbrăcat, care ținea capul plecat și se concentra pe mâncare.

Se simțea singură. S-a uitat în jos și și-a verificat telefonul. Erau câteva mesaje pe Facebook de la prietenii ei din ultimul oraș. Ei vroiau să știe cum îi plăcea noul loc. Cumva, nu-i venea

să răspundă. Ei păreau atât de departe.

Caitlin abia a mâncat, cu un sentiment vag de greața primei zile încă zăbovind. A încercat să-și schimbe direcția gândurilor. A închis ochii. S-a gândit la noul ei apartament, la etajul al cincilea al unei clădiri fără lift, murdare, pe strada 132. Greața ei s-a înrăutățit. A respirat adânc, dorind se să se concentreze pe ceva, ceva bun în viața ei.

Fratele ei mai mic. Sam. 14 mergând pe 20. Sam nu părea să-și amintească că el era cel mai tânăr: a acționat întotdeauna ca fratele ei mai mare. A devenit dur și întărit din cauza mutărilor frecvente, de după plecarea tatălui lor, din cauza modului în care îi trata mama lor pe amândoi. Putea vedea că asta îl afectează și că el a început să se închidă în sine. Bătăile sale frecvente la școală nu o surprindeau. Se temea că lucrurile puteau doar să se înrăutățească.

Dar când venea vorba de Caitlin, Sam o iubea absolut. Și ea pe el. El era singura constantă din viața ei, singura pe care putea să se bazeze. Părea să-și păstreze singura slăbiciune rămasă în această lume pentru ea. Era hotărâtă să facă tot ce putea ca să-l protejeze.

"Caitlin?"

A tresărit.

Stând lângă ea, cu tava într-o mână și o vioară în cealaltă, era Jonah.

"Te deranjează dacă mă așez?"

"Da – vreau să spun nu," a spus ea, amețită.

Idioată, s-a gândit. Nu te mai purta așa nervos.

Jonah a fulgerat acel zâmbet al lui, apoi s-a așezat în fața ei. Stătea drept, cu postura perfectă, și și-a pus cu grijă vioara jos lângă el. Și-a organizat ușor mâncarea. Era ceva despre el, ceva pe care nu putea pune degetul. Era diferit de oricine mai întâlnise vreodată. Era ca și cum era dintr-o epocă diferită. Cu siguranța nu aparținea acestui loc.

"Cum merge prima ta zi?", a întrebat el.

"Nu e ce m-am așteptat."

"Știi ce vrei să spui,", a spus el.

"Este o vioară?"

Ea a arătat cu capul la instrumentul lui. El a ținut-o aproape, și păstra o mână odihnindu-se pe ea, ca și cum se temea că cineva i-ar putea-o fura.

"Este o violă, de fapt. E doar un pic mai mare, dar este un sunet complet diferit. Mai dulceag."

Ea nu văzuse niciodată o violă, și spera că el o va pune pe masă și i-o va arăta. Dar el nu a dat semne că o va face, și ea nu a vrut să preseze. El continua să-și odihnească mâna pe ea, și părea protector, ca și cum era ceva personal și privat.

"Exersezi mult?"

Jonah ridică din umeri. "Câteva ore pe zi", a spus el degajat.

"Câteva *ore!*? Trebuie să fii extraordinar! "

El ridică din umeri din nou. "Sunt bun, cred. Există o mulțime de interpreți mult mai buni decât mine. Dar sper că e biletul meu de plecare din acest loc. "

"Am vrut mereu să cânt la pian", a spus Caitlin.

"De ce nu o faci?"

Ea avea de gând să spună, *N-am avut niciodată unul*, dar s-a oprit. În schimb, a ridicat din umeri și s-a uitat înapoi la mâncare.

"Nu trebuie să deții un pian", a spus Jonah.

Se uită în sus, speriată că i-a citit gândurile.

"Există o sală de repetiții în această școală. Cu toate relele de aici, cel puțin e și ceva bun. Îți vor da lecții gratis. Tot ce trebuie să faci este să te înscrii. "

Ochii lui Caitlin s-au mărit.

"Pe bune?"

"Există o foaie de înscriere lângă camera de muzică. Întreabă de Doamna Lennox. Spune-i că ești prietena mea. "

Prietena. Lui Caitlin i-a plăcut sunetul acestui cuvânt. Ea a simțit încet o bucurie izvorând în interiorul ei.

A zâmbit larg. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă.

Privind înapoi în strălucitorii lui ochi verzi, ea ardea de dorința de a-l întreba un milion de lucruri: *Ai o prietenă? De ce ești așa de drăguț? Chiar mă plăci?*

Dar, în schimb, și-a mușcat limba și n-a zis nimic.

Temându-se că timpul lor împreună se va termina curând, ea și-a stors creierul pentru vreo întrebare care le-ar ar prelungi conversația. A încercat să se gândească la ceva care ar asigura-o că-l va vedea din nou. Dar era nervoasă și a înghețat.

A deschis în cele din urmă gura, și când a făcut-o, a sunat clopoțelul.

Camera a erupt în zgomot și mișcare, iar Jonah s-a ridicat, apucându-și viola.

"Am întârziat", a spus el, colectându-și tava.

Se uită peste tavă la ea. "Pot să o iau și pe a ta?"

Ea s-a uitat în jos, dându-și seama că a uitat-o, și a clătinat din cap.

"OK", a spus el.

Stătea acolo, brusc timid, neștiind ce să spună.

"Ei bine ... ne mai vedem."

"Ne vedem", a răspuns ea neconvincător, vocea ei abia peste o șoptă.

*

Prima ei zi de școală gata, Caitlin a ieșit din clădire în dupa-amiaza însorită de martie. Deși sufla o briză puternică, nu-i mai era frig. Deși toți copiii din jurul ei țipau pe când se scurgeau afară, nu a mai fost deranjată de zgomot. Se simțea vie, și liberă. Restul zilei a trecut într-o ceață; nici nu și-a putut aminti numele unui singur profesor nou.

Nu se putea opri să se gândească la Jonah.

S-a întrebat dacă a acționat ca o idioată în cantină. Încurcase cuvintele; abia i-a pus câteva întrebări. Tot ce s-a putut gândi să-l întrebe fusese despre acea violă stupidă. Ea ar fi trebuit să-l întrebe unde locuia, de unde era, la ce facultate vroia să se înscrie.

Și, mai ales, dacă are o prietenă. Cineva ca el trebuia să fie

cu cineva.

Exact în acel moment, o fată hispanică drăguță, bine îmbrăcată, a atins-o pe Caitlin. Caitlin s-a uitat în sus și în jos la ea cum a trecut, și s-a întrebat pentru o clipă dacă ea era.

Caitlin a cotit pe strada 134, și, pentru o secundă, a uitat unde se ducea. Ea nu mai venise pe jos acasă de la școală înainte, și pentru o clipă, nu mai știa unde era noul apartament. Stătea acolo, la colț, dezorientată. Un nor a acoperit soarele și un vânt puternic s-a ridicat, și dintr-o dată îi era din nou frig.

"Hei, *amiga!*"

Caitlin s-a întors și și-a dat seama că stătea în fața unei bodegi murdare, la colț de stradă. Patru bărbați dubioși erau așezați pe scaune de plastic în fața ei, aparent imuni la frig, rânjind la ea ca și cum ar fi vrut s-o mănânce.

"Vino aici, iubito!", a strigat un altul.

Și-a amintit.

Strada numărul 132. Asta e.

S-a întors repede și s-a îndreptat într-un ritm alert pe o altă stradă. A verificat peste umăr de câteva ori să vadă dacă acei bărbați o urmăreau. Din fericire, nu au făcut-o.

Vântul rece i-a înțepat obrajii și a trezit-o, pe când realitatea dură a noului cartier a început să se cristalizeze. S-a uitat în jur la mașinile abandonate, pereții cu graffitti, sârma ghimpată, grilajele de la toate ferestrele, și s-a simțit brusc foarte singură. Și foarte înfricoșată.

Mai erau doar 3 blocuri până la apartamentul ei, dar părea să

fie o distanță de o viață. Își dorea să fi avut un prieten alături – chiar ei bine, pe Jonah – și se întrebă dacă putea face față zilnic aceastei plimbări, singură. Încă o dată, se simțea furioasă pe mama ei. Cum își permitea să o tot mute, să o tot ducă în locuri noi pe care le ura? Se va termina oare vreodată?

Sticlă spartă.

Inima lui Caitlin bătea mai repede după ce văzut mișcare pe partea stângă, pe partea cealaltă a străzii. A mers repede și a încercat să țină capul în jos, dar când s-a apropiat, a auzit strigăte și râsete grotești, și nu a putut să nu observe ce se întâmplă.

Patru băieți masivi – de 18 sau 19 ani – stăteau în picioare lângă un alt copil. Doi dintre ei îl țineau de brațe, în timp ce al treilea a venit și l-a lovit în burtă, iar al patrulea l-a lovit în față. Puștiul, poate avea 17 ani, înalt, subțire și lipsit de apărare, a căzut la pământ. Doi dintre băieți au venit și l-au lovit în față.

Știind că nu e bine, Caitlin s-a oprit și s-a holbat. Era îngrozită. Ea nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Ceialți doi puști au făcut câțiva pași în jurul victimei lor, apoi și-au ridicat sus cizmele și le-au adus în jos.

Caitlin s-a temut că au de gând să-l calce pe puști în picioare și să-l omoare.

"NU!", a strigat ea.

S-a auzit un sunet bolnav de sfărâmare când au trântit picioarele jos.

Dar nu era sunetul de oase rupte, mai degrabă era sunet de lemn. Lemn sfărâmat. Caitlin a văzut că a fost strivit un

instrument muzical mic. S-a uitat atent, și a văzut bucățele de violă pe tot trotuarul.

A ridicat cu groază mâna la gură.

"Jonah!?"

Fără să se gândească, Caitlin a traversat strada, direct spre grupul de baieti, care au început acum să o observe. Ei s-au uitat la ea și zâmbetele lor rele s-au extins, și și-au dat coate reciproc.

Ea a mers chiar până la victimă și a văzut că era într-adevăr Jonah. Fața lui sângera și era învinețită, și era inconștient.

S-a uitat în sus la grupul de băieți, furia ei copleșind frica, și a stat între Jonah și ei.

"Lăsați-l în pace!", a strigat ea spre grup.

Puștiul din mijloc, de cel puțin un metru nouăzeci și trei, musculos, a râs înapoi.

"Sau ce?", a întrebat, vocea lui foarte profundă.

Caitlin a simțit cum lumea se mișcă repede pe lângă ea, și și-a dat seama că a fost îmbrâncită puternic din spate. Și-a ridicat coatele când a lovit betonul, dar asta abia i-a amortizat căderea. Cu coada ochiului își putea vedea jurnalul zburând, hârtiile neprinse răspândindu-se peste tot.

A auzit râsete. Și apoi pași, venind spre ea.

Inima bătea să-i sară din piept, iar adrenalina i-a dat un impuls. A reușit să se rostogolească și să se ridice în picioare chiar înainte ca ei să ajungă. A plecat în sprint pe alee, alergând pentru viața ei.

Au urmărit-o îndeaproape.

La una dintre numeroasele ei școli, demult, atunci când Caitlin credea ca va avea un viitor lung undeva, se apucase de atletism, și și-a dat seama că era bună la asta. Cea mai bună din echipă, de fapt. Nu la distanțe lungi, ci la sprint 100 de metri. Putea chiar să-i depășească pe mulți dintre baieții. Iar acum, a venit înapoi ca o inundație.

Ea fugea pentru viața ei, iar băieții nu au putut-o prinde.

Caitlin s-a uitat înapoi și a văzut cât de mult în urmă erau, și a simțit cu optimism că îi putea întrece pe toți. Trebuia doar să facă cotiturile corecte.

Aleea se termina în T, și ea putea coti fie la stânga fie la dreapta. Nu avea timp pentru a-și schimba decizia dacă dorea să-și mențină avantajul, și trebuia să aleagă rapid. Totuși, nu putea vedea ce era după fiecare colț. Orbește, a cotit spre stânga.

S-a rugat să fie alegerea potrivită. *Haide. Te rog!*

Inima ei s-a oprit când a făcut o întoarcere ascuțită și a văzut că aleea se înfunda.

Mișcare greșită.

O fundătură. Ea a fugit până la perete, căutând o ieșire, orice ieșire. Dându-și seama nu era niciuna, s-a întors să facă față atacatorilor ei care se apropiau.

Cu respirația tăiată, i-a privit dând colțul și apropiindu-se. Putea vedea peste umerii lor că dacă ar fi cotit la dreapta, ar fi fost acasă, liberă. Desigur. Doar norocul ei.

"Bine, cățea," a spus unul dintre ei, "vei suferi acum."

Dându-și seama că nu avea nici o cale de ieșire, au mers încet

spre ea, respirând greu, rânjind și savurând violența care urma.

Caitlin a închis ochii și a respirat adânc. A încercat să-și dorească ca Jonah să se trezească, să apară după colț, treaz și atotputernic, gata să o salveze. Dar a deschis ochii și el nu era acolo. Doar atacatorii ei. Apropiindu-se.

S-a gândit la mama ei, la cum o ura, la toate locurile unde a fost forțată să trăiască. S-a gândit la fratele ei, Sam. S-a gândit la cum va fi viața ei după această zi.

S-a gândit la toată viața ei, la felul în care a fost întotdeauna tratată, la felul în care nu a înțeles-o nimeni, la felul în care nimic n-a mers bine pentru ea. Și ceva a făcut clic. Cumva, îi ajunsese.

Nu merit asta. NU merit asta!

Și apoi, dintr-o dată, ea a simțit.

A fost un val, ceva diferit de tot ce a experimentat vreodată. A fost un val de furie, inundând-o, făcându-i sângele să fiarbă. S-a concentrat în stomac, și s-a răspândit de acolo. Își simțea picioarele înrădăcinate în pământ, ca și cum ea și betonul erau una, și putea simți acea putere primară biruind-o, curgându-i prin încheieturi, în sus pe brațe, în umeri.

Caitlin a dat drumul unui strigăt primar care a surprins-o și a speriat-o chiar și pe ea. Când primul băiat s-a apropiat și a pus mâna musculoasă pe încheietura mâinii ei, ea a privit cum mâna a reacționat pe cont propriu, a apucat încheietura atacatorului ei și a răsucit-o spre spate la un unghi drept. Fața puștiului s-a contorsionat în șoc în timp ce încheietura mâinii, și apoi brațul, i-au fost rupte în două.

El a căzut în genunchi, țipând.

Ochii celorlați trei băieți s-au deschis larg, surprinși.

Cel mai mare dintre cei trei s-a repezit direct spre ea.

"Tu fu-"

Înainte de a putea termina, ea a sărit prin aer și și-a înfipit ambele picioare fix în pieptul lui, făcându-l să zboare înapoi aproximativ trei metri și trântindu-l într-un grup de tomberoane metalice.

El stătea acolo, nemișcat.

Ceilalți doi băieți s-au uitat unul la altul, șocați. Și cu adevărat speriați.

Caitlin a pășit în față și, simțind o putere inumană curgând prin ea, s-a auzit mârâind în timp ce i-a ridicat pe cei doi puști (fiecare de două ori dimensiunea ei), ridicându-i la vreun metru de pământ, cu o singură mână.

Cum atârnav legănându-se în aer, ea i-a balansat înapoi, apoi unul spre celălalt, strivindu-i unul de altul cu o forță incredibilă. Amândoi s-au prăbușit la pământ.

Caitlin stătea acolo, respirând, spumegând de furie.

Nici unul dintre cei patru băieți nu se mișca.

Ea nu se simțea ușurată. Dimpotrivă, vroia mai mult. Mai mulți puști cu care să se lupte. Mai multe corpuri pe care să le arunce.

Și mai dorea altceva.

Ea a avut deodată o viziune limpede, și a fost capabilă să focalizeze pe gîturile lor, expuse. Putea vedea până la o zecime

de țol, și putea vedea, de unde stătea, fiecare venă pulsând. Vroia să muște. Să se hrănească.

Neînțelegând ce se întâmplă cu ea, își aruncă capul pe spate și scoase un țipăt nepământean, creând ecouri pe clădiri și în josul străzii. Era un țipăt primar de victorie, și de furie neîmplinită.

Acesta era țipătul unui animal care vroia mai mult.

CAPITOLUL DOI

Caitlin stătea în fața ușii noului ei apartament, holbându-se, și dintr-o dată și-a dat seama unde se afla. Nu avea nicio idee cum ajunsese acolo. Ultimul lucru pe care și-l amintea, era că a fost pe alee. Cumva, a reușit să ajungă înapoi acasă.

Își amintea, totuși, fiecare secundă din ceea ce se întâmplase în acea alee. A încercat să-l șteargă din mintea ei, dar nu a putut. S-a uitat în jos, la brațe și mâini, așteptându-se să arate diferit – dar acestea erau normale. La fel cum fuseseră întotdeauna. Furia a măturat prin ea, transformând-o, apoi a plecat la fel de repede.

Dar efectele secundare au rămas: ea se simțea golită, de exemplu. Amorțită. Și mai simțea ceva. Încă nu își putea da seama clar. Imagini continuau să apară intermitent prin mintea ei, imagini ale gâturilor expuse ale acelor bătauși. Ale bătailor de inimă pulsând. Și a simțit o foame. O poftă.

Caitlin chiar nu vroia să se întoarcă acasă. Nu vroia să aibă de-a face cu mama ei, mai ales astăzi, nu vroia să aibă de-a face cu un loc nou, cu despachetatul. Dacă nu ar fi fost Sam acolo, ea s-ar fi întors și ar fi plecat. Unde ar merge, ea nu avea nicio idee – dar cel puțin va merge pe jos.

Inspiră adânc și se întinse și puse mâna pe clanță. Fie clanța era caldă, fie mâna ei era la fel de rece ca gheața.

Caitlin a intrat în apartamentul prea luminos. Putea mirosi mâncarea pe aragaz – sau, probabil, în cuptorul cu microunde.

Sam. Întotdeauna ajungea acasă mai devreme și pregătea cina. Mama ei nu va fi acasă pentru multe ore.

"Asta nu arată ca o primă zi bună."

Caitlin s-a întors, șocată la auzul vocii mamei ei. Stătea acolo, pe canapea, fumând o țigară, deja măsurând-o pe Caitlin în sus și în jos cu dispreț.

"Ce ai făcut, ai stricat deja puloverul?"

Caitlin s-a uitat în jos și a observat pentru prima dată petele de murdărie; probabil de la căzătura pe ciment.

"De ce ești acasă așa devreme?" a întrebat Caitlin.

"E prima zi și pentru mine, de asemenea, știi," s-a răstit ea. "Nu ești singura. Volum de muncă scăzut. Șeful m-a trimis acasă mai devreme."

Caitlin nu a putut suporta tonul urât al mamei ei. Nu în seara asta. Îi vorbea mereu de sus, și, în seara asta, lui Caitlin îi era de ajuns. A decis să-i dea un pic din propriul medicament.

"Minunat", s-a răstit Caitlin înapoi. "Asta înseamnă că ne mutăm din nou?"

Mama ei a sărit brusc în picioare. "Ai grijă la gura aia mare a ta!", a țipat ea.

Caitlin știa că mama ei abia așteptase o scuză să țipe la ea. Și-a dat seama că era cel mai bine să-i dea o momeală și să termine cu așteptarea.

"Nu ar trebui să fumezi pe lângă Sam," a răspuns Caitlin cu răceală, apoi a intrat dormitorul ei minuscul și a trântit ușa în urma ei, încuind-o.

Imediat, mama ei a lovit în ușa.

"Treci imediat aici, obrăznicătură mică! Cum vorbești cu mama ta!? Care îți pune pâine pe masă ..."

În această noapte, Caitlin era așa distrasă că a fost în măsură să ignore vocea mamei ei. În schimb, ea a reluat în minte evenimentele zilei. Sunetul râsului acelor băieți. Sunetul inimii ei bubuindu-i în urechi. Sunetul mugetului ei.

Ce anume se întâmplase? Cum a obținut o astfel de putere? A fost doar adrenalina? O parte din ea dorea să fi fost. Dar o altă parte din ei știa că nu era. Ce era ea?

Bătăile au continuat în ușa ei, dar Caitlin abia le auzea. Telefonul ei stătea pe birou, vibrând nebunește, iluminat cu SMS-uri, mesaje pe chat, email-uri, chat-uri pe Facebook – dar abia îl auzea și pe el.

S-a mutat la fereastra ei minusculă și s-a uitat în jos la colțul Bulevardului Amsterdam, și un nou sunet a crescut în mintea ei. Era vocea lui Jonah. Imaginea zambetului lui. O voce adâncă, joasă, liniștitoare. Și-a amintit cât de delicat a fost, cât de fragil părea. Apoi, ea l-a văzut întins pe pământ, însângerat, cu instrumentul său prețios în bucăți. Un nou val de furie a apărut.

Furia ei s-a transformat în grijă – grijă dacă el era bine, dacă a plecat, dacă a ajuns acasă. Ea și l-a imaginat sunând-o. Caitlin.
Caitlin.

"Caitlin?"

O nouă voce era în fața ușii ei. Vocea unui băiat.

Confuză, ea a revenit la realitate.

"Sunt Sam. Lasă-mă să intru. "

S-a dus la ușă și și-a sprijinit capul de ea.

"Mama a plecat", a spus vocea de pe cealaltă parte. "S-a dus jos după țigări. Haide, lasă-mă să intru. "

A deschis ușa.

Sam stătea acolo, privind înapoi, preocuparea gravată pe fața lui. La 15 ani, el arăta mai în vârstă. Crescuse devreme, la aproape un metru optzeci, dar nu se împlinise încă, și era nesigur și prea înalt. Cu părul negru și ochi căprui, coloritul său era similar cu al ei. Cu siguranță păreau rude. Putea vedea îngrijorarea pe fața lui. El o iubea mai mult decât orice.

Ea l-a lăsat să intre, închizând repede ușa în urma lui.

"Îmi pare rău", a spus ea. "Pur și simplu nu o pot suporta în seara asta."

"Ce s-a întâmplat cu voi două?"

"Ca de obicei. A sărit pe mine în clipa când am intrat."

"Cred că a avut o zi grea", a spus Sam, încercând să facă pace între ele, ca întotdeauna." Sper să nu o concedieze din nou."

"Cui îi pasă? New York, Arizona, Texas ... Cui îi pasă ce urmează? Mutatul nostru nu se va termina niciodată."

Sam s-a încruntat în timp ce stătea pe scaunul de birou, iar ea s-a simțit imediat rău. Avea uneori o limbă ascuțită, vorbea fără să se gândească, și ar fi vrut să-și retragă vorbele.

"Cum a fost prima ta zi?", a întrebat ea, încercând să schimbe subiectul.

El ridică din umeri. "OK, cred." El s-a jucat cu scaunul cu

degetele de la picioare.

S-a uitat în sus. "A ta?"

Ea ridică din umeri. Trebuie să fi fost ceva în expresia ei, pentru că el nu s-a uitat în altă parte. Continua să se uite la ea.

"Ce s-a întâmplat?"

"Nimic", a spus ea defensiv, și s-a întors și s-a îndreptat spre fereastră.

Ea putea să-l simtă privind-o.

"Pari... diferită."

S-a oprit, întrebându-se dacă știa, întrebându-se dacă aspectul ei exterior arăta modificări. Ea a înghițit greu.

"Cum?"

Liniște.

"Nu știi", a răspuns el în cele din urmă.

S-a uitat pe fereastră, privind fără țintă cum un bărbat din exteriorul bodegii de la colț a strecurat unui cumpărător o doză de iarbă.

"Urăsc acest loc nou", a spus el.

S-a întors și l-a confruntat.

"La fel și eu."

"Chiar mă gândeam ..." a coborât capul, "... să plec."

"Ce vrei să spui?"

El ridică din umeri.

S-a uitat la el. Părea într-adevăr deprimat.

"Unde?" a întrebat ea.

"Poate ... să-l găsesc pe tata."

"Cum? Nu avem nicio idee unde este."

"Aș putea încerca. Aș putea să-l gădesc."

"Cum?"

"Nu știu ... Dar aș putea încerca."

"Sam. Ar putea fi mort din câte știm noi."

"Nu spune asta!", a strigat el, și fața lui s-a făcut roșu aprins.

"Îmi pare rău", a spus ea.

El s-a liniștit.

"Dar te-ai gândit vreodată că, chiar dacă l-am găsi, poate nici nu vrea să ne vadă? La urma urmei, el a plecat. Și nu a încercat niciodată să ia legătura cu noi. "

"Poate pentru că mama nu l-a lăsat."

"Sau poate pentru că pur și simplu nu ne place."

Încruntarea lui Sam s-a adâncit în timp ce degetele lui frământau din nou podeaua. "L-am căutat pe Facebook."

Ochii lui Caitlin s-au deschis larg, surprinși.

"L-ai găsit?"

"Nu sunt sigur. Erau 4 persoane cu numele lui. 2 dintre ei aveau profil privat și nu aveau poză. Le-am trimis amândurora un mesaj."

"Și?"

Sam clătină din cap.

"Nu am primit niciun răspuns."

"Tata nu ar fi pe Facebook."

"Nu știi asta," a răspuns el, din nou defensiv.

Caitlin a oftat și s-a apropiat de patul ei și s-a întins. S-a uitat în

sus la tavanul îngălbenit, cu vopseaua care se cojea, și s-a întrebat cum au ajuns la acest punct. Au fost orașe unde au fost fericiți, chiar momente când mama lor părea aproape fericită. Ca atunci când se întâlnea cu tipul ăla. Destul de fericită, cel puțin, să o lase pe Caitlin în pace.

Au fost orașe, cum ar fi ultimul, unde ea și Sam și-au făcut câțiva prieteni buni, unde păreau că ar putea rămâne, cel puțin destul de mult timp pentru a absolvi într-un singur loc. Și apoi totul părea să se schimbe așa de repede. Împachetând din nou. Spunând la revedere. Era oare prea mult să ceară o copilărie normală?

"Am putea să ne mutăm înapoi la Oakville," a spus Sam dintr-o dată, întrerupându-i gândurile. Ultimul lor oraș. Era straniu cum el știa întotdeauna exact ce gândea ea. "Aș putea sta cu prietenii."

Oboseala zilei o ajungea din urmă. Era pur și simplu prea mult. Nu gândea clar, și în frustrare ei, ce auzea era că Sam se pregătea și el să o abandoneze, că lui nu prea-i mai păsa de ea.

"Atunci du-te!", s-a răstit brusc, fără să vrea. Era ca și cum altcineva ar fi spus-o. A auzit asprimea în propria voce, și imediat a regretat-o.

De ce trebuia ea să spună lucruri de genul ăsta? De ce nu putea să se controleze?

Dacă ar fi fost într-o dispoziție mai bună, dacă ar fi fost mai calmă și nu ar fi avut atât de multe lucruri în brațe dintr-o dată, nu ar fi spus-o. Sau ar fi fost mai drăguță. Ar fi spus ceva de genul,

Știi că ce vrei să spui este că nu vei părăsi acest loc, indiferent cât de rău a ajuns, pentru că nu m-ai lăsa singură să fac față la toate astea. Și te iubesc pentru asta. Și nici eu nu te-aș abandona. În această copilărie anormală a noastră, cel puțin ne avem unul pe altul. În schimb, starea ei de spirit scosese la iveală ce era mai rău în ea. În schimb, ea a acționat egoist, și s-a răstit.

S-a ridicat și a putut vedea durerea gravată pe fața lui. Vroia să-și retragă cuvintele, să spună că-i pare rău, dar era prea copleșită. Cumva, ea nu putea să se facă să deschidă gura.

În tăcerea care apăruse, Sam s-a ridicat încet de pe scaunul de birou și a ieșit din cameră, închizând ușor ușa în urma lui.

Idioată, s-a gândit ea. Ești așa o idioată. De ce trebuie să-l tratezi la fel cum te tratează mama pe tine?

S-a întins din nou, cu ochii în tavan. Ea și-a dat seama că exista un alt motiv pentru care a izbucnit. El i-a întrerupt gândurile, și a făcut-o într-un moment când ele se transformau în ceva mai rău. Un gând întunecat i-a trecut prin minte, iar el a întrerupt-o înainte să fi avut o șansă să-l rezolve.

Fostul iubit al mamei ei. Acum trei orașe. Fusesse singura dată când mama ei părea chiar fericită. Frank. 50 de ani. Mic de înălțime, musculos, cu chelie. Gros ca un buștean. Mirosea a colonie ieftină. Ea avea 16 ani.

Stătea în mica spălătorie, organizându-și hainele, atunci când Frank a apărut la ușă. Fusesse mereu un ciudat, mereu cu ochii la ea. S-a aplecat și a luat o pereche de lenjerie de-a ei, iar ea își simțea obrazii înroșindu-se de jenă și furie. El i-a ridicat și a

rânjit.

"Ai scăpat ăștia", a spus el, rânjind. Ea i-a smuls din mâinile lui.

"Ce vrei?" s-a răstit ea înapoi.

"Așa vorbești cu noul tău tată vitreg?"

El a mai făcut o jumătate de pas mai aproape.

"Tu nu ești tatăl meu vitreg."

"Dar voi fi – în curând."

A încercat să se întoarcă la organizatul hainelor, dar el a făcut un pas și mai aproape. Prea aproape. Inima ei îi bubuia în piept.

"Cred că e timpul să ne cunoaștem un pic mai bine", a spus el, scoțându-și cureaua. "Nu-i așa?"

Îngrozită, a încercat să se strecoare pe lângă el și afară pe ușă din camera minusculă, dar pe când o făcea, el i-a blocat drumul și a apucat-o dur și a trântit-o înapoi de perete.

Asta s-a întâmplat.

Furia o inundase. O furie diferită de orice ea mai simțise vreodată. Și-a simțit trupul încălzindu-se, luând foc, de la degetele de la picioare până la scalp. Cum el a abordat-o, ea a sărit drept în sus și l-a lovit, punându-i ambele picioare direct pe piept.

În ciuda faptului că era o treime din mărimea lui, el a zburat înapoi pe ușa, scoțând lemnul din balamale, și și-a continuat drumul, 3 metri în camera de alături. Era ca și cum un tun l-ar fi propulsat prin casă.

Caitlin a stat acolo, tremurând. Ea nu era o persoană violentă,

niciodată nici măcar n-a lovit pe cineva. În plus, ea nu era atât de mare, sau de puternică. Cum a știut ea că trebuie să-l lovească așa cu piciorul? Cum de a avut puterea de a face acest lucru? Ea nu a văzut niciodată pe nimeni – cu atât mai puțin un bărbat adult – zburând prin aer, sau spărgând o ușă. De unde a venit puterea ei?

Ea a mers până la el, și a stat deasupra lui.

Era inconștient, întins pe spate. S-a întrebat dacă l-a ucis. Dar în acel moment, cu furia continuând să-i cânte în vene, nu-i păsa. Era mai îngrijorată de ea însăși, despre cine – sau ce – era cu adevărat.

Ea nu l-a mai văzut din nou pe Frank. El s-a despărțit de mama ei a doua zi, și nu s-a mai întors niciodată. Mama ei a suspectat că s-a întâmplat ceva între ei doi, dar ea nu a spus niciun cuvânt. Totuși, a dat vina pe Caitlin pentru despărțire, pentru că i-a stricat o perioadă fericită din viața ei. Și nu a încetat să dea vina pe ea de atunci.

Caitlin s-a uitat înapoi la tavanul care se cojea, cu inima bubuind din nou. S-a gândit la furia de azi, și s-a întrebat dacă cele două episoade erau conectate. Ea a presupus întotdeauna că Frank a fost doar un incident izolat, nebunesc, o explozie ciudată de putere. Dar acum se întreba dacă era ceva mai mult. Există oare un fel de putere în interiorul ei? Era oare un soi de ciudată?

Cine era ea?

CAPITOLUL TREI

Caitlin fugea. Bătăușii se întorseseră și o urmăreau pe alee. În fața ei era o fundătură, un zid masiv, dar ea a fugit oricum, chiar spre el. În timp ce fugea, a luat viteză, o viteză imposibilă, iar clădirile rămâneau în urmă ca o ceață. Simțea vântul vâjâindu-i prin păr.

În timp ce se apropia, a sărit, și dintr-un singur salt a fost pe partea de sus a peretelui, la o înălțime de zece metri. Încă un salt și a zburat prin aer, din nou, zece metri, șapte, aterizând pe beton, fără a greși măcar un pas, încă alergând, alergând. Se simțea puternică, invincibilă. Viteza ei a crescut și mai mult, și a simțit ca ar putea zbura.

S-a uitat în jos și în fața ochilor ei betonului s-a schimbat în iarba – iarba verde, înaltă, unduindu-se. Ea a fugit printr-o preerie, cu soarele strălucind, și a recunoscut-o ca fiind casa din copilăria ei timpurie.

În depărtare, putea simți că tatăl ei stătea la orizont. În timp ce fugea, a simțit că se apropia de el. Ea l-a văzut venind în centrul atenției. Stătea cu un zâmbet mare, și cu brațele larg deschise.

O durea să-l vadă din nou. Ea a fugit din toate puterile. Dar, pe când ea a ajuns mai aproape, el s-a îndepărtat.

Dintr-o dată, ea cădea.

O ușă uriașă, medievală, s-a deschis, și a intrat într-o biserică. Ea a mers pe un culoar slab luminat, cu torțe arzând de fiecare

parte a ei. În spatele unui amvon, un bărbat stătea cu spatele la ea, îngenunchind. Pe când se apropia, el s-a ridicat și s-a întors.

Era un preot. S-a uitat la ea, și fața lui s-a umplut de frică. Ea și-a simțit sângele vâjâind prin vene și s-a privit pe ea însăși cum s-a apropiat de el, fără a se putea opri. El a ridicat o cruce în fața ei, temător.

Ea s-a năpustit asupra lui. Își simțea dinții creascând lungi, prea lungi, și a privit cum s-au înfipt în gâtul preotului.

El a țipat ascuțit, dar ei nu-i păsa. Ea a simțit cum sângele lui curge prin dinții și în venele ei, și a fost cea mai mare senzație din viața ei.

Caitlin stătea în șezut în pat, cu respirația întretăiată. S-a uitat în jur, dezorientată. Lumina soarelui de dimineață pătrundea înăuntru.

În cele din urmă, ea și-a dat seama că a visat. Și-a șters sudoarea rece de la tâmpile și s-a așezat pe marginea patului.

Liniște. Judecând după lumina, Sam și mama ei trebuie să fi plecat deja. S-a uitat la ceas și a văzut că era într-adevăr târziu: 8:15. Va întârzia în a doua ei zi de școală.

Perfect.

A fost surprinsă de faptul că Sam nu o trezit-o. În toți acei ani, el nu a lăsat-o să doarmă prea mult – o trezea mereu dacă el pleca primul.

El trebuie să fie în continuare supărat pentru aseară.

S-a uitat la telefonul ei mobil: mort. Uitase să-l încarce. Tot aia. Nu avea chef să vorbească cu nimeni.

A aruncat pe ea niște haine de pe podea și și-a trecut mîinile prin păr. În mod normal ar pleca pur și simplu fără să mănânce, dar în această dimineață ea a simțit o sete. O sete neobișnuită. S-a dus la frigider și a luat o sticlă de doi litri de suc de grapefruit roșu. Într-o frenezie bruscă, a rupt capacul și a băut direct din sticlă. Nu s-a oprit din înghițit pînă cînd nu a golit toată sticla.

S-a uitat la recipientul gol. Oare tocmai a băut toate acestea? În viața ei, nu a băut mai mult de o jumătate de pahar. S-a privit apucînd și zdrobind recipientul de carton într-o singură mîână, pînă cînd a ajuns o minge mică. Ea nu putea înțelege ce era această putere nou dobândită care îi curgea prin vene. Era incitant. Și înfricoșător.

Tot îi mai era sete. Și foame. Dar nu pentru mîncare. Venele ei țipau după ceva mai mult, dar ea nu putea înțelege ce.

*

Era ciudat să vadă holurile școlii ei atît de goale, opusul complet al zilei dinainte. Cu ora începută, nu era nimeni pe hol. S-a uitat la ceas: 08:40. Mai erau 15 minute din cea de-a treia clasă a ei din zi. S-a întrebat dacă chiar merita să se mai ducă, dar apoi, din nou, ea nu știa unde să meargă. Deci a urmat numerele pe hol spre clasă.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.